

Hulladékgazdálkodási szabályok a termékdíj-fizetési kötelezettséggel párhuzamosan

1. Hulladékgazdálkodási szabályok az egyes termékdíjköteles termékkörök esetében

A környezetvédelmi termékdíjról szóló jogszabály-együttes 2003. óta történő gyakori módosításai évről évre számos – a jogszabályok alkalmazásával és végrehajtásával kapcsolatos – problémát és kérdést vetnek fel, amelyek megválaszolása gyakran komoly nehézséget okoz mind a kötelezettek, mind a jogalkotók, illetve a végrehajtásért felelős hatóságok számára. Amiközben a termékdíjas szabályozás – immár évek óta – leköti az érintett gazdálkodók és az illetékes hatóságok figyelmét, sokszor megfelelünk az Európai Unió környezetvédelmi politikájában kiemelt helyet elfoglaló hulladékgazdálkodási terület jelentőségének hangsúlyozásáról. A hulladékgazdálkodás területén ugyanis számos kötelezettség fogalmazódik meg az Európai Unió egyes tagállamaira, és rajtuk keresztül az egyes tagállamokban működő gyártókra vonatkozóan, többek között egyes kiemelt termékcsoportokkal és a belőlük keletkező hulladékok kezelésével kapcsolatban.

Cikkünkben – az Európai Unió kapcsolódó irányelveit is figyelembe véve – a termékdíjas és a hulladékgazdálkodási szabályozás között fennálló összefüggések, párhuzamok bemutatását, az ezzel kapcsolatos fogalmak tisztázását tűzzük ki célul. Rövid áttekintést kívánunk adni a – termékdíjas szabályozás értelmezéséhez is fontos, és szükséges – hulladékgazdálkodási alapfogalmakról, valamint részletesen bemutatjuk a hulladékgazdálkodásra vonatkozó jogszabályok által előírt hulladékkezelési kötelezettségeket azon termékcsoportok esetében, amelyek a termékdíjas szabályozásban is megjelennek.

a) Hulladékgazdálkodási, hulladékkezelési alapfogalmak

A hulladékgazdálkodásról szóló 2000. évi XLIII. törvény (a továbbiakban Hgt.) 3. §-ában található alapfogalmakat tanulmányozva megállapítható, hogy a hulladékgazdálkodási folyamatoknak öt meghatározó szereplője van:

- a **gyártó**, aki a hulladékká váló (vagy közvetlenül szennyező) termék előállítója¹,
- a **forgalmazó**, aki a hulladékká váló terméket, árut viszonteladóknak, felhasználóknak, fogyasztóknak továbbértékesíti,
- a **felhasználó**, beleértve a fogyasztót és a végfelhasználót, aki a terméket továbbértékesítési cél nélkül a forgalmazótól átveszi vagy megvásárolja,
- a **hulladéktermelő**, akinek tevékenysége során a hulladék keletkezik, és
- a **hulladékkezelő**, aki a keletkezett hulladékot – gazdasági tevékenységének keretei között – annak birtokosától átveszi és kezeli.

Az egyes szereplők alapvető feladatait és kötelezettségeit – a hulladékkezelők kivételével – a Hgt. 6-13. §-ai részletesen meghatározzák.

Maga a **hulladékgazdálkodás** olyan, a hulladékkal összefüggésben elvégzendő folyamatok és tevékenységek rendszere, amelybe beletartozik a hulladék-keletkezés megelőzése, a keletkezett hulladékok mennyiségének és veszélyességének csökkentése, a hulladékok kezelési műveleteinek elvégzése, továbbá ezen folyamatoknak és feladatoknak a tervezése, szervezése és ellenőrzése. A hulladékgazdálkodás emellett magában foglalja a hulladékkezelő berendezések és létesítmények működtetését, üzemeltetését, utógondozását is, valamint a működés megszűnését követő vizsgálatokat, és az ezekhez kapcsolódó szaktanácsadást is.

A hulladékgazdálkodás fogalmából érdemes kiemelni a – termékdíjas szabályozás szempontjából is fontos – **hulladékkezelés** folyamatát, amelynek általános meghatározása magában foglalja azokat a tevékenységeket, amelyek arra irányulnak, hogy a hulladék környezetre veszélyes tulajdonságait megszüntessék, ezáltal a környezet szennyezését megelőzzék vagy megakadályozzák, ezen

¹ nem belföldön történő előállítás esetén gyártónak minősül az, aki a terméket gazdasági tevékenysége keretében a Magyar Köztársaság területére behozza

túlmenően a keletkezett hulladékokat pedig olyan anyagokká alakítsák, hogy azok a termelésbe vagy fogyasztásba visszajuttathatóak legyenek.

A Hgt. 14. §-a pontosan definiálja a hulladékkezelési tevékenység egyes műveleteit. A hulladékkezelési tevékenységek közé tartoznak ez alapján az alábbi műveletek: hulladék

- gyűjtés,
- begyűjtés,
- szállítás,
- tárolás,
- előkezelés,
- hasznosítás és
- ártalmatlanítás.

Nagyon fontos a hulladék gyűjtés és a hulladék begyűjtés fogalmának elkülönítése. A **gyűjtés** nem jelent mást, mint a keletkezett hulladék rendezett összeszedését és válogatását a további kezelésre történő elszállítás érdekében. A gyűjtést a hulladék termelője vagy birtokosa végzi, amely tevékenység végzéséhez nem szükséges környezetvédelmi hatósági engedély. Ezzel szemben a hulladék **begyűjtése** már egy olyan művelet, amikor a hulladékot a hulladék birtokosától átveszik annak érdekében, hogy a hulladék elindulhasson a további kezelési műveletek felé vezető útján. A begyűjtés történhet a hulladékbirtokos vagy a begyűjtő telephelyén is, továbbá különböző begyűjtőhelyeken (pl. gyűjtőpontokon, hulladékgyűjtő udvaron, vagy szigeteken, tároló-, kezelőtelepeken). **Figyelem!** A gyűjtéssel ellentétben a hulladék-begyűjtési tevékenység végzése már környezetvédelmi hatósági engedélyhez kötött.

A hulladékkezelési műveletek közül természetesen – mind az Európai Unió direktívái, mind pedig a termékdíjas szabályozás szempontjából – kiemelkedik a hulladék **hasznosítás** fogalmának jelentősége, hiszen a különböző anyagáramok tekintetében a begyűjtés mellett a hasznosításra vonatkozóan kerülnek előírásra szigorúan betartandó és elérendő követelmények (hasznosítási arányszámok) az egyes tagállamokra vonatkozóan. Az általános definíció szerint a hasznosítás a hulladéknak vagy valamely összetevőjének a termelésben vagy a szolgáltatásban történő (új) felhasználása a Hgt. 4. számú mellékletben felsorolt hasznosítást szolgáló műveletek valamelyikének alkalmazásával. A Hgt. 18. §-a szerint a hulladék hasznosítása tulajdonképpen négyféle alapvető módon történhet:

- a hulladék anyagának termelésben, szolgáltatásban történő ismételt felhasználásával, (újrafeldolgozás);
- a hulladék valamely újrafeldolgozható összetevőjének leválasztásával és alapanyaggá alakításával (visszanyerés);
- a hulladék energiatartalmának kinyerésével (energetikai hasznosítás)
- a biológiailag lebomló szerves anyagok aerob vagy anaerob lebontásával és további felhasználásra alkalmassá tételével (biológiai úton történő hasznosítás).

Bár a Hgt. is hivatkozik rá, érdekes, hogy az **anyagában történő hasznosítás** fogalmát mégis a termékdíj-törvény (20. § s) pont), illetve a csomagolással kapcsolatban a 94/2002. Korm. rendelet (2. § (1) c) pont) határozza meg. E szerint anyagában történő hasznosításnak minősül a fenti műveletek közül az újrafeldolgozás, a visszanyerés, illetve a biológiai úton történő hasznosítás. Ha ebből a szemszögből vizsgáljuk, akkor tulajdonképpen két fő hasznosítási műveletcsoportot különíthetünk el:

- az anyagában való hasznosítást, és
- az energetikai hasznosítást.

Érdeemes megjegyezni, hogy a vonatkozó Európai Uniós direktívák – az előbbieken bemutatott csoportosítás szerinti anyagában való hasznosítás műveletei közül – az **újrafeldolgozást** emelik ki prioritásként az egyes hulladékhasznosítási műveletek közül, míg a hazai termékdíjas, valamint például a csomagolási hulladéokra vonatkozó jogszabályok esetében – egyelőre – magát az anyagában való hasznosítást helyezik előtérbe.

b) A gyártó hulladékkezelési kötelezettségei

A Hgt. 8. §-a a gyártó kötelezettségei között említi, hogy az általa belföldön forgalmazott termékekből keletkező hulladékot, illetve használt terméket – az egyes termékcsoportok esetén külön jogszabályban előírt arányban és feltételek mellett – a forgalmazótól, továbbá a fogyasztótól (végfelhasználótól) visszafogadni, illetve visszaváltani köteles, annak újrahasználatára, hasznosítására, vagy ártalmatlanítására céljából. A gyártó kötelezettsége továbbá az is, hogy a tevékenységéből nála keletkező, valamint a birtokába jutott (visszagyűjtött, visszavett) hulladékot immár a hulladék termelőjeként, illetve birtokosaként összegyűjtse és annak hasznosításáról vagy ártalmatlanításáról is gondoskodjon (Hgt. 13. § (4)).

Itt igen fontos elkülöníteni a gyártói és a hulladéktermelői státuszok fogalmát. Az egyes termékkörök gyártóira ugyanis – az általuk belföldön forgalomba hozott termékekből keletkező használt termék vagy hulladék mennyiségére vonatkozóan – külön jogszabályokban meghatározott visszavételi és hulladékkezelési (begyűjtési, hasznosítási) arányok kerülnek meghatározásra. A gyártók hulladékkezelési kötelezettségeiket teljesíthetik önállóan (a termékdíjas szabályozás elnevezése szerint ún. egyéni teljesítőként) vagy ebből a célból önálló koordináló szervezeteket is létrehozhatnak, illetőleg ilyen céllal működő koordináló szervezethez csatlakozhatnak. A koordináló szervezetek a gyártók hulladékkezelési kötelezettségeit ún. hulladékkezelési díj (licenccdíj) fizetése ellenében, szerződésben átvállalják és a tevékenységi körükbe tartozó hulladékok begyűjtését és hasznosítását vagy ártalmatlanítását megszervezik és koordinálják (Hgt. 11. §). Némiképp más szempöngből kell vizsgálni a gyártó tevékenysége keretében keletkezett hulladékmennyiségeket, amelyek fizikailag megjelennek a gyártó telephelyén, hiszen ezekről a hulladékokról a gyártók már a hulladéktermelőre vonatkozó szabályok szerint kötelesek gondoskodni.

A termékdíjköteles termékek közül jelenleg az alábbi termékcsoportokra vonatkozik konkrét, a termékek gyártói számára előírt hulladékkezelési kötelezettség (az egyes termékcsoportokra vonatkozó külön jogszabályokban részletesen meghatározott előírások és feltételek szerint):

- csomagolás,
- elektromos és elektronikai berendezések,
- elemek és akkumulátorok²,
- hulladékolajok.

Csomagolás

Vizsgáljuk meg elsőként a csomagolásra, mint önálló termékdíjköteles termékkörre, illetve a hulladékkezelés fókuszában álló egyik legfontosabb anyagáramra vonatkozó hulladékkezelési kötelezettségeket. E körben irányadó jogszabály a csomagolásról és csomagolási hulladék kezelésének részletes szabályairól szóló a 94/2002. (V. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban Cskr.), amely – több más vonatkozó uniós jogszabály mellett – a csomagolásról és a csomagolási hulladékról szóló 94/62/EK irányelvnek való megfelelést szolgálja.

A Cskr. 6. § (1) bekezdése kimondja, hogy a gyártónak, tehát a csomagolás (és nem a csomagolóeszköz) előállítójának gondoskodnia kell a csomagolási hulladék – más hulladékoktól elkülönített – visszavételéről, illetve hasznosításáról. A visszavételi és hasznosítási kötelezettség önállóan vagy a Hgt. 11. §-a szerinti koordináló szervezeten keresztül is teljesíthető. Önálló teljesítésként a gyártó a visszavételi és hasznosítási kötelezettségét saját maga is teljesítheti, vagy átadhatja a szükséges hulladékkezelési engedélyek birtokában lévő gazdálkodó szervezetnek (hulladékkezelőnek). Fontos megemlíteni továbbá, hogy a gyártó az általa visszavett, újrahasználatra alkalmas csomagolás újrahasználatát is biztosíthatja.

Nagyon fontos hangsúlyozni, hogy – tagállami kötelezettségünkönkből eredően – 2012. december 31. napjáig el kell érni, hogy a hazánk területén hulladékká vált csomagolások tömegének legalább 60%-a hasznosításra vagy hulladékégető müben energetikai hasznosításra kerüljön. További kötelezettség, hogy a hulladékká vált csomagolások tömegének legalább 55%-a anyagában kerüljön hasznosításra! Az anyagában való hasznosítási kötelezettség emellett az egyes anyagfajták tekintetében is meghatározásra került az alábbiak szerint:

² Az elemek és akkumulátorok termékcsoportból jelenleg csak az akkumulátorok termékdíjkötelesek

- üveg csomagolási hulladék: 60%,
- papír és karton csomagolási hulladék: 60%,
- fém esetében csomagolási hulladék: 50%,
- fa csomagolási hulladék: 15%,
- műanyag csomagolási hulladék: 22,5% (csak az újból műanyagokká feldolgozott műanyag csomagolási hulladék számítható bele).

Annak érdekében, hogy a fenti célkitűzések országos viszonylatban megvalósuljanak, a csomagolás gyártóinak teljesíteniük kell a Cskr. 5. számú mellékletben meghatározott alábbi anyagában történő hasznosítási arányokat:

Anyagfajta	2008. (tömegszázalékban)
Papír	60
Üveg	25
Fém	50
Műanyag	20
Fa	15

A hatályos Cskr. 5. sz. mellékletében jelenleg csak a 2008-ra vonatkozó anyagában való hasznosítási arányszámok találhatóak meg.

A Cskr. 6. § (3) bekezdése alapján a felhasználók (fogyasztók, végfelhasználók) számára terméket értékesítő gazdálkodó szervezetek egy meghatározott köre automatikusan mentesül a csomagolási hulladék visszavételi és hasznosítási kötelezettsége alól, ha az általa a felhasználóknak értékesített termék csomagolása éves szinten nem haladja meg az alábbi mennyiségeket:

- műanyag vagy fém esetén összesen: 200 kg-ot,
- papír vagy fa esetén: 500 kg-ot,
- üveg esetén: 800 kg-ot.

Figyelem! A Cskr. 6. § (3) szerint – visszavételi és hasznosítási kötelezettségük alól – mentességgel rendelkező gazdálkodók nem mentesülnek automatikusan a csomagolási termékdíj-fizetési kötelezettségük alól. Ehhez mentességet kell kérelmezniük és kapniuk a területileg illetékes környezetvédelmi felügyelőségtől. Az ilyen, ún. kis mennyiségű csomagolást forgalomba hozók számára 2010-től a termékdíjas szabályozás adminisztratív könnyítéseket fogalmaz meg, így többek között termékdíj-fizetési kötelezettségükről a koordináló szervezet tehet bevallást a vámhatóság felé, ha csatlakoztak hasznosítást koordináló szerevezthez.

Elektromos és elektronikai berendezések

Az elektromos és elektronikai berendezések (a továbbiakban: elektromos berendezések) hulladékainak kezelésére vonatkozó szabályozásnak a magyar jogrendbe történő átvétele az elektromos és elektronikus berendezések hulladékairól szóló 2002/96/EK direktívának való megfelelést szolgálta. Az elektromos berendezések esetében irányadó jogszabály az elektromos és elektronikai berendezések hulladékainak visszavételéről szóló 264/2004. (IX. 23.) Korm. rendelet (a továbbiakban Ekr.). A direktíva előírta Magyarország számára, hogy 2008. december 31-ig a magánháztartásokból származó elektromos és elektronikus berendezések hulladékaiból 4 kg/fő/év kerüljön szelektív összegyűjtésre. A begyűjtött elektromos hulladéokra ezen felül évről évre növekvő, kötelező hasznosítási, azon belül újrafelhasználási, újrahasznosítási arányszámok vonatkoznak.

A magyar jogrendbe az elektromos berendezések a hulladékkezeléssel kapcsolatos és a termékdíjas szabályozás oldaláról is bekerültek. Hulladékkezelési oldalról az Ekr. 2005. augusztus 13-ai hatályba lépéssel – többek között – visszavételi, begyűjtési, hasznosítási és ártalmatlanítási kötelezettségeket határozott meg az elektromos berendezések gyártóira, illetve behozóira, termékdíj-fizetési kötelezettség viszont már 2005. január 1-je óta keletkezik ezen termékek után.

Az Ekr. a 2. § a) pontjában definiált és az 1. sz. mellékletének A) pontjában felsorolt kategóriákba tartozó elektromos berendezések gyártóira (ide értve a behozókat, importálókat is) és forgalmazóira (kereskedő), fogalmaz meg hulladékkezelési kötelezettségeket. A rendelet 1. sz. mellékletének B) pontjában vámtarifaszámmal meghatározott termékek a „háztartási” vagy „magánháztartásokból

származó” berendezéseket jelentik, amelyek hulladékaira kötelező, minimális begyűjtési arányszámokat írnak elő a tárgyévet megelőző évben forgalomba hozott mennyiségekre vetítve. Azok az elektromos berendezések, amelyek az említett 1. sz. melléklet B) pontja alatt nem találhatóak meg, szintén a szabályozás hatálya alá tarthatnak, amennyiben érvényes rájuk az elektromos és elektronikai berendezésekre vonatkozó definíció és az Ekr. 1/A. mellékletében található kategóriákba besorolhatók, viszont az ilyen berendezések nem sorolandók a háztartási elektromos berendezések közé.

Az Ekr. szerint az elektromos berendezések gyártóira (beleértve természetesen a termékek behozóit is) *visszavételi, begyűjtési, hasznosítási és ártalmatlanítási* kötelezettségek vonatkoznak, amely kötelezettségeit a gyártó e tevékenységek végzésére szakosodott átvevőre, illetőleg erre a célra létrehozott koordináló szervezetre átruházhatja. A gyártó begyűjtési és visszavételi kötelezettségéről a kereskedőt, illetve a fogyasztót köteles *tájékoztatni*. További gyártókat és koordináló szervezeteket érintő kötelezettség az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőséghez (a továbbiakban: Főfelügyelőség) történő *nyilvántartásba vételi* kérelem benyújtása. A *begyűjtési* kötelezettség lényege, hogy a gyártó az általa a tárgyévet megelőző évben a Magyar Köztársaság területén forgalomba hozott elektromos és elektronikai berendezés összes mennyiségére vetítve tárgyévben egy meghatározott begyűjtési arányt teljesítsen. A begyűjtési arányok az Ekr. 2. sz. mellékletének A) táblázataiban találhatóak az alábbiak szerint:

Elektromos és elektronikai berendezés-kategória (HÁZTARTÁSI elektromos berendezések)	minimális begyűjtési arány mértéke (2009)	minimális begyűjtési arány mértéke (2010)
1) Háztartási nagygép	38%	39%
2) Háztartási kisgép	20%	20%
3) Információs (IT) és távközlési berendezések	37%	37%
4) Szórakoztató elektronikai cikkek	35%	35%
5) Világítótestek	5%	5%
5/a)Gázkisüléssel elven működő lámpák	30%	30%
6) Elektromos és elektronikus barkácsológépek, szerszámok	5%	5%
7) Játékok, szabadidős és sportfelszerelések	5%	5%

Elektromos és elektronikai berendezés-kategória (NEM HÁZTARTÁSI elektromos berendezések)	minimális begyűjtési arány mértéke (2009)	minimális begyűjtési arány mértéke (2010)
9) Ellenőrző, vezérlő és megfigyelő eszközök	5%	5%
10) Adagoló automaták	5%	5%

A hasznosítási és újrafeldolgozási kötelezettség a gyártó által begyűjtött és visszavett, hulladékká vált elektromos és elektronikai berendezésekre vonatkozik, amelynek az Ekr. 2. sz. mellékletének B) táblázatában előírt hasznosítási és újrafeldolgozási arányszámok teljesítésével lehet eleget tenni. Az újrafeldolgozás – önálló hasznosítási műveletként – beleszámít a hasznosítási arányba is, de a 2 arányszámot külön-külön, a begyűjtött mennyiségre vetítve kell teljesíteni.

Elektromos és elektronikai berendezés-kategória (HÁZTARTÁSI elektromos berendezések)	Hasznosítási arány (R)	Újrafeldolgozási arány (A)
1) Háztartási nagygép	80%	75%
2) Háztartási kisgép	70%	50%
3) Információs (IT) és távközlési berendezések	75%	65%
4) Szórakoztató elektronikai cikkek	75%	65%
5) Világítótestek	70%	50%
5/a)Gázkisüléssel elven működő lámpák	80%	80%
6) Elektromos és elektronikus	70%	50%

barkácsszámok, szerszámok		
7) Játékok, szabadidős és sportfelszerelések	70%	50%
8.) Orvosi berendezések	-	-
9) Ellenőrző, vezérlő és megfigyelő eszközök	70%	75%
10) Adagoló automaták	80%	80%

A nem hasznosított hulladékot a gyártó köteles *ártalmatlanítani*.

További fontos, a gyártókat (behozókat, importőröket) érintő előírás a hasznosítási és ártalmatlanítási kötelezettséggel összefüggő műszaki dokumentáció, kezelési utasítás biztosítása, amely kiterjed az elektromos berendezés alkatrészeinek és alapanyagainak meghatározására, veszélyes anyag tartalmára. A gyártó köteles a műszaki dokumentációt az elektromos berendezés forgalomba hozatalától számított egy éven belül az átvevőnek, a kezelést koordináló szervezetnek, illetve a hasznosítást végzőnek átadni.

Elemek és akkumulátorok

Az elemek és akkumulátorok gyártóinak hulladékkezelési kötelezettségeire vonatkozóan irányadó jogszabály az elemek és az akkumulátorok hulladékainak visszavételéről szóló 181/2008. (VII. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban Eakr.), amely az elemekről és akkumulátorokról, valamint a hulladékelemekről és –akkumulátorokról szóló, 2006/66/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.

Az Eakr. 3. §-ában előírja, hogy a gyártó a hulladékká vált elemeket és akkumulátorokat köteles visszavenni (visszavételi kötelezettség). Ezen kívül a gyártó a hordozható elemek, illetve akkumulátorok esetében azok begyűjtéséről is köteles gondoskodni az Eakr. 1. sz. mellékletében előírt arányban (begyűjtési kötelezettség). 2009-ben ez a kötelező begyűjtési arány 19%, míg 2010-ben 21%. További fontos gyártói kötelezettség, hogy a gyártóknak gondoskodniuk kell a felhasználók közelében lévő, megközelíthető begyűjtőhelyek rendelkezésre állásáról. Végezetül a gyártóknak a visszavett és begyűjtött hulladékká vált hordozható elemek, illetve akkumulátorok kezeléséről is gondoskodniuk kell külön jogszabály szerint (kezelési kötelezettség).

A elemek és akkumulátorok gyártói visszavételi, begyűjtési és kezelési kötelezettségüket átadhatják az adott (hulladékkezelési) tevékenység végzéséhez szükséges, érvényes hatósági engedéllyel rendelkező gazdálkodó szervezetnek, illetőleg a Hgt. 11. §-ban meghatározott kezelést koordináló szervezetnek is.

Hulladékolajok

Végül, de nem utolsó sorban említést kell tenni a hulladékolajok kezelésének részletes szabályairól szóló 4/2001. (II. 23.) KöM rendeletben foglalt kötelezettségekről. A hulladékolajok kezeléséről szóló szabályozás hazai jogrendbe ültetése a hulladékolajok ártalmatlanításáról szóló 75/439/EGK irányelvnek való megfelelést szolgálja.

A hulladékkezelési szabályok és kötelezettségek azokra a gazdálkodó szervezetekre (beleértve külföldi vállalkozások magyarországi fióktelepeit is), valamint természetes személyekre vonatkoznak, akiknél a veszélyes hulladéknak minősülő hulladékolajok keletkeznek, vagy akik azokkal kapcsolatos kezelési tevékenységeket végeznek. A rendelet tehát nem feltétlenül a termékdíjköteles termékek körébe is tartozó kenőolajok termékdíj-fizetésre kötelezett alanyaira vonatkozik, hanem a hulladéktermelők, hulladékbirtokosok és hulladékkezelők. Néhol azonban a hulladékbirtokos megegyezhet a termékdíj-fizetési kötelezettség alanyával is (lásd: belföldi előállítású kenőolajok első belföldi forgalomba hozójának első vevője, amennyiben végfelhasználóként jelenik meg).

A hulladékolajok körébe az eredeti rendeltetési céljára már nem használható, hulladékká vált ásványolaj alapú kenőolajok, ipari olajok, továbbá a motorolajok, sebességváltó-olajok, valamint a turbinaolajok és a hidraulikaolajok tartoznak. A hulladékolajokkal kapcsolatos hulladékkezelési tevékenységek (gyűjtés, tárolás, hasznosítás, ártalmatlanítás) esetében alapvetően a veszélyes hulladékkal kapcsolatos tevékenységek végzésének feltételeiről szóló 98/2001. (VI. 15.) Korm. rendelet rendelkezéseit kell alkalmazni. A legfontosabb szabály, hogy az a gazdálkodó szervezet vagy

természetes személy (hulladékbirtokos), aki a tevékenysége során keletkező hulladékot a hasznosítását vagy ártalmatlanítását a fent említett két jogszabályban előírt feltételeknek megfelelően nem tudja elvégezni, köteles a hulladékot a kezelési tevékenység végzésére jogosult gazdálkodó szervezetnek átadni.

A hulladékkezelési kötelezettségek áttekintését követően cikkünk 2. részében a hulladékkezelés és a termékdíj-fizetés kapcsolatát, a hulladékkezelési kötelezettségek teljesítése és a termékdíj alóli mentesség összefüggéseit vizsgáljuk meg.

Budapest, 2009. december

Fekete Balázs
(GS1 Magyarország)